

И ако тоя правителственъ актъ, — актъ достоенъ за министритѣ на една незнаяща законъ азиятска сатрапия; — ако той не бѣ послѣдванъ отъ едно вандалско (въ най-буквалния смисълъ на думата) разгонване съ войска и полиция на стотини български младежи, верѣдъ най-лютъ мразъ, и още отъ произволното и противорѣчаще на всѣки законъ изпрацане (какъ слаба е думата да изрази сж-щинския фактъ!) на повечето отъ тия младежи въ войската, ний нѣмаше да имаме никаква причина да скърбимъ за младежката демонстрация на историческия 3-и януарий, която се яви като отдавна чаканъ претекстъ, за да се посегне върху онзи духъ на протестъ и нескривано възмушение, който се гнѣздѣше въ Университета: — и въ мнозина отъ професорския персоналъ, но особено въ студентството, безъ съмнѣние помалко критично нежели професоритѣ, но и почувствително за всички посѣгателства на реакцията и на държавното прѣстѣпничество. Но историята не единъ пѣтъ е доказала, че не най-разумнитѣ постѣпки сж най-добри и най-цѣлесъобразни за нуждитѣ на едно общество. Тѣй бѣше и на 3-и януарий: тая дръзка младежка демонстрация, въ която — съ непогрѣшимостъта на инстинкта — бѣ намѣрило изразъ на кипѣло отъ дълги години възмушение противъ безотговорни оскърбления и прѣдизвикателства, — тая демонстрация послужи като трѣбенъ сигналъ за борба по всички линии съ едно позорно управление, което не бѣ оставило неизвършено ни едно прѣстѣпление — отъ най-вулгарни кражби до най-грозни държавни светотатства. —